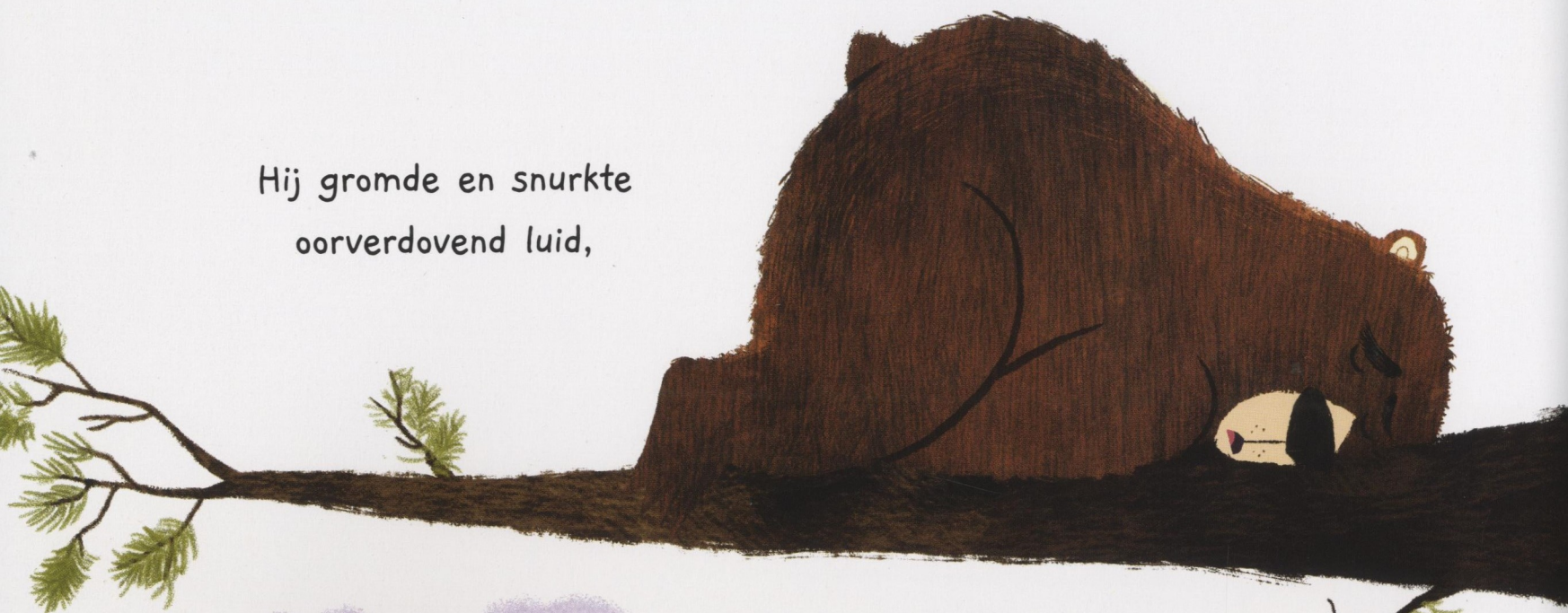

Diep in het bos, in de eerste stralen van de zon,
toen de vogels wakker werden en de dag net begon,
sliep een verlegen beer genaamd Bob in de bomen.
De bijen zoemden, maar hij lag heerlijk te dromen.

Hij gromde en snurkte
oorverdovend luid,

en droomde over honing
op zijn poten en snuit.

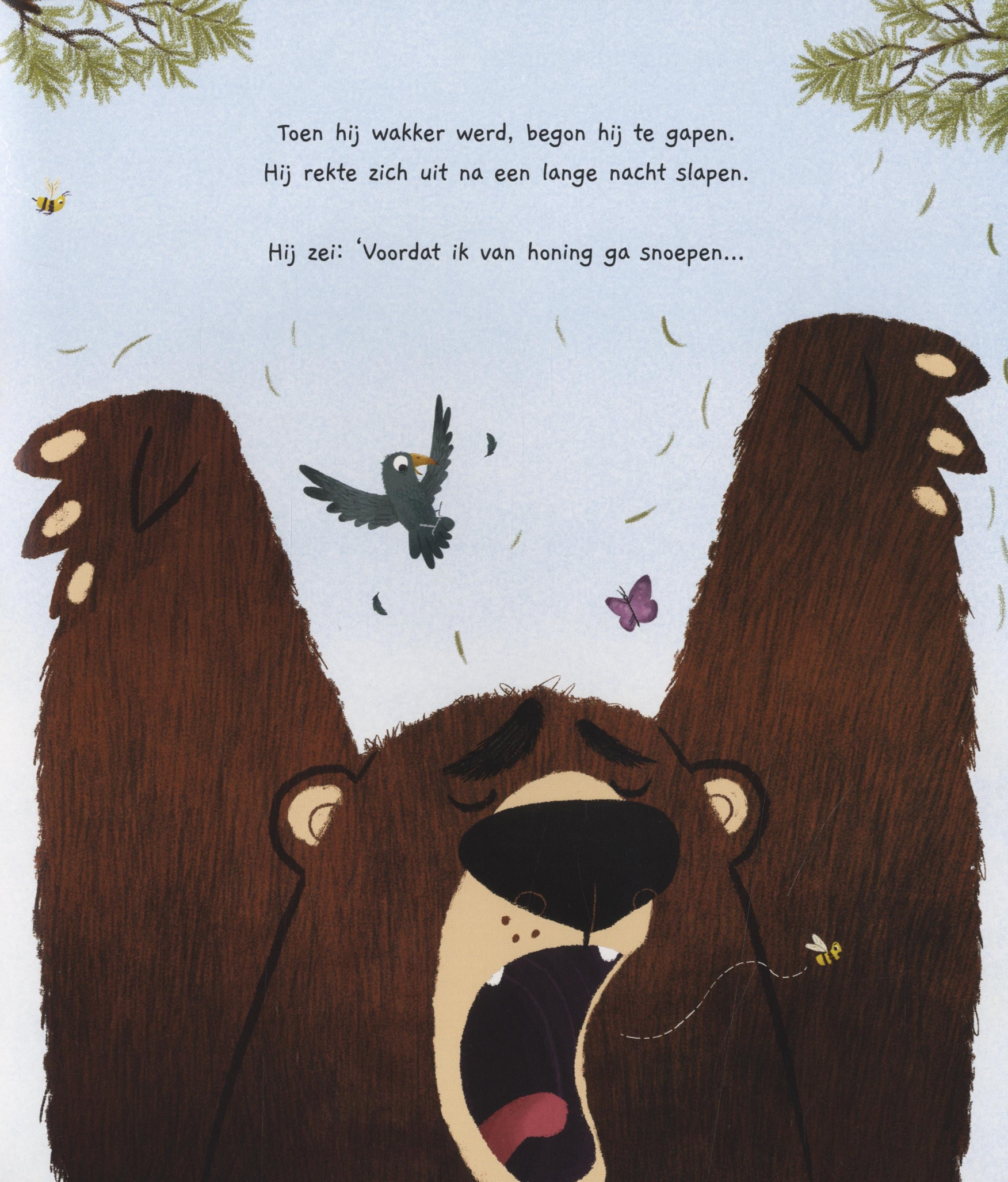

Hoog in de bomen was Bob
het meest op zijn gemak.
Hij bleef het allerliefst
de hele dag op zijn tak.

Toen hij wakker werd, begon hij te gapen.
Hij rekte zich uit na een lange nacht slapen.

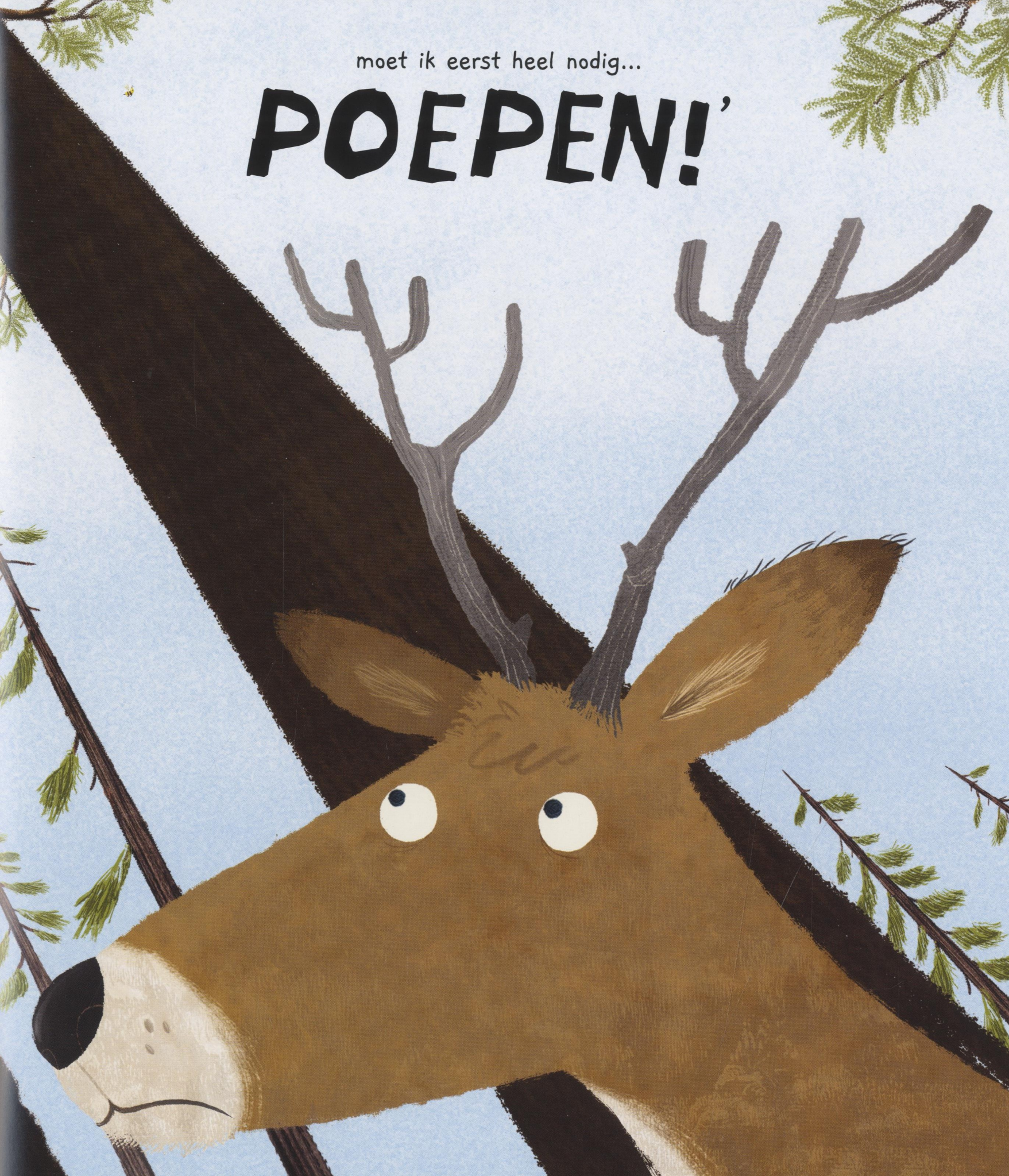
Hij zei: 'Voordat ik van honing ga snoepen...

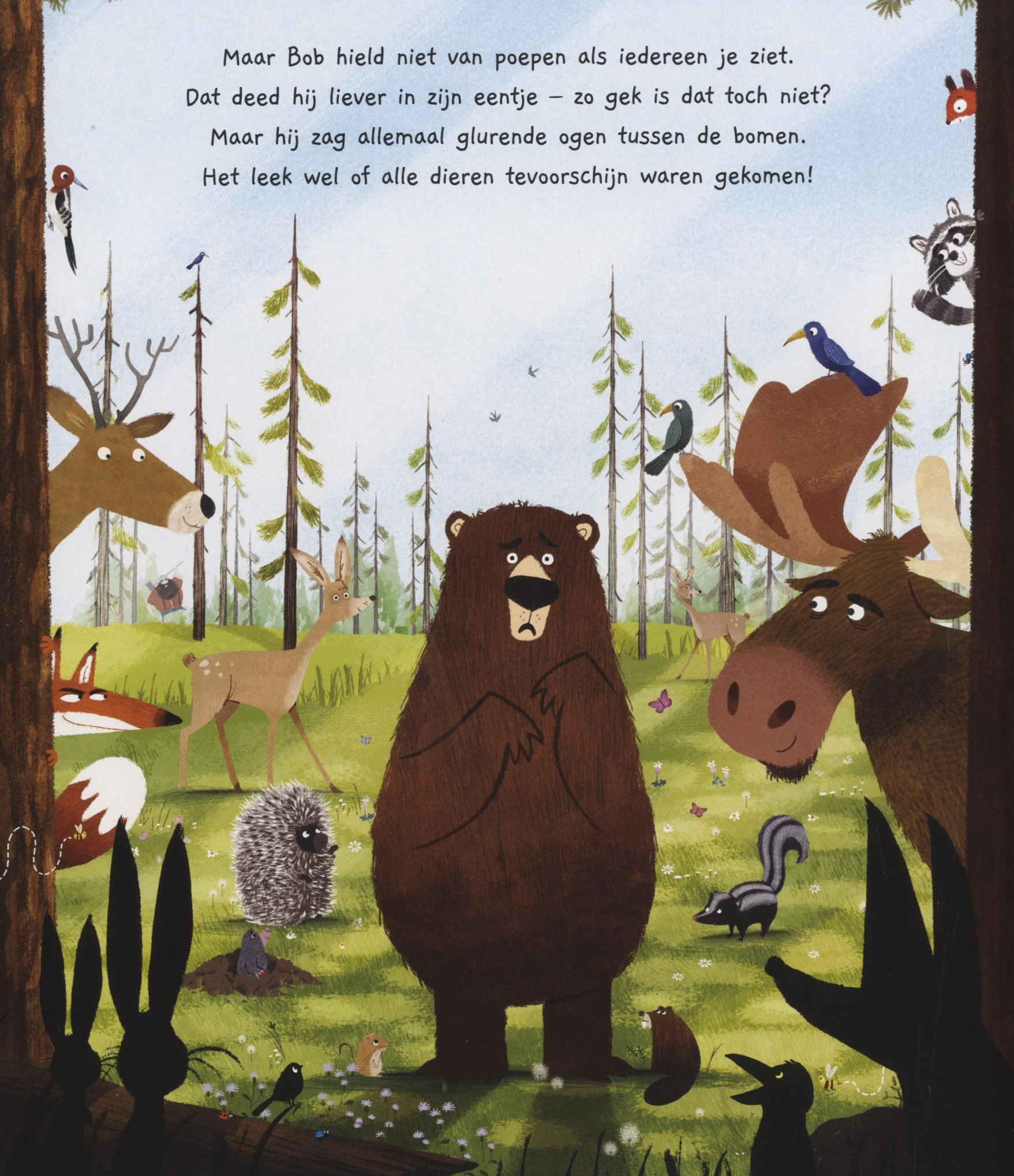

moet ik eerst heel nodig...

POEPEN!

Maar Bob hield niet van poepen als iedereen je ziet.
Dat deed hij liever in zijn eentje – zo gek is dat toch niet?
Maar hij zag allemaal glurende ogen tussen de bomen.
Het leek wel of alle dieren tevoorschijn waren gekomen!

Dus ging Bob op zoek naar een plek voor hem alleen,
een rustig stukje van het bos, met niemand om hem heen.

Toen hij een eindje had gelopen,
kwam hij een groepje spechten tegen.
Spechten hoeven niet alleen te zijn –
die laten hun **POEP** gewoon vallen, als regen.

